

ROMÂNIA
CONSILIUL JUDEȚEAN BUZĂU

HOTĂRÂRE
privind acordarea titlului de „Cetățean de onoare
al județului Buzău” doamnei Adela Petre

Consiliul Județean Buzău

Având în vedere:

- expunerea de motive a Președintelui Consiliului Județean Buzău înregistrată sub nr. 8439/20.06.2017;
- raportul Direcției juridice și administrație publică locală înregistrat sub nr. 8463/21.06.2017;
- avizul de legalitate al Secretarului Județului Buzău dat pe proiectul de hotărâre;
- rapoartele comisiilor de specialitate ale Consiliului Județean Buzău anexate la hotărâre;
- nota de prezentare a candidatei pentru titlu;
- prevederile Regulamentului pentru acordarea titlului de „Cetățean de onoare al județului Buzău” aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean Buzău nr. 131/26.07.2011,

În temeiul art.91 alin.(1), lit. „f” și art.97 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE:

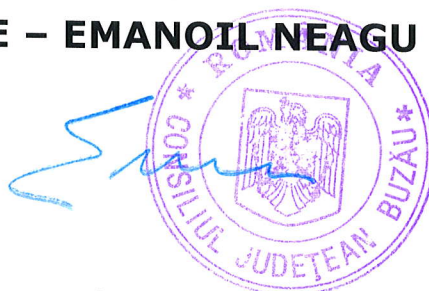
Art. 1. Se acordă titlul de „Cetățean de onoare al județului Buzău” doamnei **Adela Petre** pentru promovarea tradițiilor populare locale și naționale precum și pentru contribuția la formarea tinerilor meșteri populari.

Art. 2. Titlul de cetățean de onoare va fi însoțit de diplomă, plachetă și premiu în bani.

Art. 3. Secretarul județului Buzău va asigura comunicarea hotărârii autorităților interesate precum și publicarea acesteia pe site-ul Consiliului Județean Buzău.

PREȘEDINTE,

PETRE – EMANOIL NEAGU

**CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETARUL JUDEȚULUI BUZĂU**

MIHAI - LAURENȚIU GAVRILĂ

A blue ink signature, appearing to read "Mihai - Laurențiu Gavrila", is written below the name.

**Nr.143
BUZĂU, 29 Iunie 2017**

**Hotărârea a fost adoptată cu 31 voturi „pentru”, - voturi „împotrivă”,
- abțineri de cei 31 consilieri județeni prezenți.**

EXPUNERE DE MOTIVE
la proiectul de hotărâre privind acordarea titlului de
„Cetățean de onoare
al județului Buzău” doamnei Adela Petre

Consider că proiectul de hotărâre inițiat este o datorie morală și de suflet pentru un OM, O DOAMNĂ, a artei populare buzoiene, care prin creațiile sale și prin dragostea pentru arta tradițională ne oferă tuturor o lecție de viață.

Doamna Adela Petre este recunoscută în plan național și internațional pentru valoarea și autenticitatea creațiilor: piese de port popular, fețe de masă, covoare de lână, carpete din păr de capră.

Este membru al Academiei Artelor Tradiționale; creațiile sale au fost admirate în colecții muzeale din țară și străinătate și a fost distinsă cu numeroase premii.

Îi suntem datori doamnei Adela Petre pentru tezaurul de valori autentice pe care l-a creat, cu pasiune și respect pentru tradițiile noastre dar și pentru perseverența și efortul continuu de transmitere a meșteșugului deprins de la înaintași, tinerilor.

Omagierea vieții și creației doamnei Adela Petre prin declararea sa ca Cetățean de onoare al Județului Buzău este un tribut modest față de moștenirea sa, despre care spunea, cu înțelepciune: „Dacă am fost hărăziți cu fiorul acestui meșteșug, avem datoria sfântă de a-l lăsa moștenire celor care ne vor urma”.

Într-o concluzie succintă: doamna Adela Petre este un „Tezaur uman viu” astfel cum a fost declarată de UNESCO.

Titlul de cetățean de onoare va fi însoțit de diplomă, plachetă și premiu în bani – 2.000 lei.

Precizez că Nota de prezentare, necesară conform prevederilor Regulamentului pentru acordarea titlului de cetățean de onoare aparține domnului Viorel Ilișoi, al cărui articol reprezintă o succintă biografie.

PREȘEDINTE,

PETRE – EMANOIL NEAGU

CONSILIUL JUDEȚEAN BUZĂU
DIRECȚIA JURIDICĂ ȘI ADMINISTRAȚIE
PUBLICĂ LOCALĂ
Nr. 8463/21.06.2017

RAPORT
la proiectul de hotărâre privind acordarea titlului de
„Cetățean de onoare
al județului Buzău” doamnei Adela Petre

Conform Regulamentului de acordare a titlului de „Cetățean de onoare al Județului Buzău” aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean Buzău nr. 131/2011 – art. 5, pot beneficia de un astfel de titlu personalități care, prin realizările lor deosebite, au promovat/promovează imaginea Județului Buzău în țară și în străinătate și au obținut rezultate de excepție în activitatea lor.

Doamna Adela Petre îndeplinește aceste condiții și prin raportare la tot ceea ce a realizat profesional și uman, este cu adevărat îndreptățită la această recunoaștere.

DIRECTOR EXECUTIV,

MIRELA OPREA

NOTĂ DE PREZENTARE

ADELA PETRE

Strada pe care stă, în Buzău, nu departe de centru, ar putea foarte bine să-i poarte numele: Strada Adela Petre. Încă de pe acum, când mama Adela, cum îi spun admiratorii, mai poate fi văzută trecând, mereu grăbită, pe trotuarul sfârtecat de rădăcini încordate pe sub asfalt.

Mama Adela stăpânește cu măiestrie arta ascunsă a îmbătrânirii. N-ai spune că tocmai a împlinit 84 de ani. De aproape 75 de ani locuiește pe strada Penteleu. În aceeași casă cu două corpuri, neschimbată de peste un secol. O știu bine toți oamenii de pe strada ei, poate și copacii. Însă cum iese din Penteleu mai încolo, în valul uman al orașului, prea puțini buzoieni o mai recunosc. Și ar trebui s-o știe toți – măcar pentru deloc neînsemnatul fapt că este cetățean de onoare al municipiului. Pentru asta, anual, primește o felicitare de la Primărie.

Nu doar buzoiinii, dar și toți românii ar trebui să o știe pe mama Adela. Așa ar fi frumos. Așa ar merita cineva numit, oficial, „Tezaur Uman Viu”. Însă ea nu e o vedetă. A primit Medalia Națională „Serviciul Credincios”, este membru al Academiei Artelor Tradiționale, un simpozion județean de tradiții populare îi poartă numele. Când, de la o vreme, a început să i se spună „Mama Adela”, prețuirea ei n-a mai avut nimic să-și adauge. Toate cuvintele frumoase care se puteau spune despre Adela Petre, deloc puține, au fost spuse. Dar chiar a le repeta este o onoare. Și niciodată nu o vom face destul. Pentru că suntem români, cu ochii pe capra vecinului, invidia a zămislit și cuvinte urâte despre mama Adela. Dar pe acelea, cum spunea Borges, timpul își va lua plăcuta sarcină de a le șterge.

Cum s-a învrednicit Adela Petre de onoruri hărăzite numai celor aleși, e ușor de spus: a trăit. Atât. Însă nu oricum. A trăit îngrijindu-se să nu uite nicio clipă cine este și de unde vine. Iar prin asta s-a îngrijit și de memoria noastră, să nu uităm nici noi cine suntem și de unde venim. În decretul prin care a fost decorată în 2002 lucrul acesta atât de simplu e spus cu niște cuvinte grave: „Pentru crearea și transmiterea cu talent și dăruire a unor opere artistice semnificative pentru civilizația românească și universală”.

Mama Adela este ceea ce se cheamă artist popular. Țese veșminte populare, marame, carpete, covoare. Ceva aparent inutil într-o vreme când semenii ei poartă lucruri de fabricație industrială. Cine mai are nevoie de borangicurile ei migăloase când hainele chinezești stau în mormane prin bazaruri ieftine? Și totuși mama Adela nu dovedește de lucrat cât i se cere. E căutată munca ei. Pentru că, zice bătrâna, lucrul din fabrică o fi el bun, dar nu are suflet. Cei care o admiră pe Adela Petre și o numesc cu dragoste și cu respect mama Adela nu haine, nu carpete găsesc la ea, ci suflet. Și atunci ea țese zi de zi, la 84 de ani, (fără ochelari), punând în urzeală un fir nevăzut din sufletul ei. Nevăzutul acesta le va fi atras pe Laura Bush, pe Hillary Clinton, când, vizitând Muzeul Satului din București, au cerut câte o maramă ieșită din mâinile sale. Sau pe colecționarii din Grecia, din Germania, din Olanda, din Franța, din Statele Unite, din Canada, de peste tot din lume.

Când în urmă cu aproape 80 de ani a început să deprindă umblătura furcii de tors și a războiului de țesut, nu se gândea că face artă. În satul ei, Valea Sibiciului, toate fetele învățau de mici să facă haine în casă. Și nimeni nu purta altceva. În sat se creșteau viermi de mătase, fetele torceau firul mai subțire decât al păianjenului și făceau borangic. Când se măritau trebuiau să îi dea nașei de cununie o cămașă făcută de ele. Noptile lungi de lucru la război, cu socala și cu suveica, erau școala lor de răbdare, pricepere și frumusețe. Iar „cămașa de nună” era lucrarea de diplomă, testul de maturitate.

Adela Petre a plecat din sat în 1939, când nu împlinise încă zece ani. Însă, într-un anume fel nu avea să-l părăsească niciodată. Bunica ei din partea mamei avea casa asta din Penteleu, primită de zestre. Până atunci o ținuse nefolosită, stătea în Valea Sibiciului. S-a mutat la oraș tocmai ca să facă nepoata liceul. Adela intrase la Liceul Industrial, secția de țesut covoare. Liceu de opt ani, cum se făcea pe atunci. Școala era școală, iar acasă era tot școală. Bunica își adusese de acasă războiul de țesut și o învăța pe Adela, pas cu pas, drumul lung de la gogoșa de mătase la marama de borangic. Tot așa cum la rândul ei învățase de la maică-sa, care știa de la maică-sa... Pe un fir nevăzut, de la mamă la fiică, trecutul aluneca proaspăt în prezent și nimic din el nu se pierdea. Peste mulți ani, Adela Petre avea s-o învețe pe fiica ei, Cornelia, arta țesutului. Apoi pe nepoata ei, Cristina, acum muzeograf la Muzeul Satului din București. „Aici s-a întrerupt firul, spune cu amărăciune mama Adela, la strănepoți. Generația asta nu mai e interesată de arta populară.”

După liceu a lucrat ca gestionar la Cooperativa Meșteșugărească. Nu-i plăcea. Douăzeci de ani s-a dus la serviciu doar ca să aibă de unde se întoarce acasă, la războiul de țesut rămas de la bunica. Îl are și acum. Lucra cu pasiune. Din mâinile ei ieșeau lucruri nespuse de frumoase și cumva calde, vii: te opreai ca să le poți privi în tihnă și îți venea să le atingi cu o voluptate aparte, ca pe icoane. Le făcea de drag și tot de drag le dădea, nu pe bani. I se dusesse vestea.

În 1969 a ieșit brusc din anonimat. Venea pe la ea, destul de des, o șefă de la Comitetul Județean de Cultură. Venea să ia câte o carpetă, să se uite la Adela cum lucrează... Tovarășa aceea, Elena Trifan, a înscris-o la un concurs național de artă populară cu o colecție de ștergare. A luat premiul întâi. Anul următor a luat premiul Uniunii Artiștilor Plastici cu o tapiserie. Când i-a văzut lucrările, un șef din Comitetul Central a dat ordin să se înființeze la Buzău, special pentru Adela Petre, o clasă la Școala Populară de Artă. De 43 de ani, fără întrerupere, mama Adela scoate câte un fir din sufletul ei și-i învață pe discipoli să-l țeară, nevăzut, în urzeală.

Preluat articolul „Elogiu mamei Adela” de Viorel Ilisoi